

ULLA-MARI KIVI
Jääkaapinsulattaja ja
muuta kertomuksia

Jääkaapinsulattaja ja muuta kertomuksia

”Siltaa ei voi ylittää ennen kuin se on edessä.”

Kiitokset rakkailleni.

Ulla-Mari Kivi

Jääkaapinsulattaja ja
muita kertomuksia

© 2017 Ulla-Mari Kivi

Kannen valokuva ja suunnittelu: Ulla-Mari Kivi

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-571-8

Sisällys

Miljoonasade	7
Väärä kanava	14
Jääkaapinsulattaja	21
Kauppareissu	30
Feissari	36
Sivuun vedetty	44
Muumäkeen	50
Häät	57
Kohtaus	65
Etelän hedelmä	72
Välinevarasto	80
Bucks on rock	88
Leski	95
Reitari	101

Miljoonasade

Paula vilkaisi ulos. Lehtipuut olivat levittäneet monivärisen tilkkutäkin pitkäksi venähtäneen nurmikon ylle. Paulaa ei innostanut ajatus haravoinnista. Ilkka hoiti enimmäkseen pihan, mutta tänä syksynä ei hänelläkään ollut ollut virtaa tarttua työhön. Hänestä se oli ihan samantekevää. Television puutarhaohjelmassa oli vakuuteltu, että lehtimatto olisi hyvää ravintoa maaperälle.

Yöllä oli satanut rankasti. Paula oli nukkunut huonosti. Peltikattoa rummuttaneet pisarat olivat vain kiihdyttäneet tahtia aamua kohti, kunnes olivat lopettaneet yllättäen kuin joku olisi ruuvannut päättäväisesti suihkun kiinni. Paula tiesi, että Ilkka-kin oli ollut heriellä, mutta ei siitä huolimatta halunnut jutella hänen kanssaan. Kumpikin oli kääntyillyt vuoteessa, jossa he jakoivat jo ohueksi käyneen yhteisen häälahjatakkin.

Paula kaivoi kaapista pitkät kalsarit ja veti ne jalkaansa. Hän vilkaisi kelloa. Aikaa ei ollut enää kuin viitisen minuuttia. Hän kävi vessassa pesemässä hampaat ja kietaisi hiukset poninhännäksi. Hän oli eteisessä pukemassa ulkoiluvaatteitaan, kun Ilkka ilmestyi hieman huolestuneen näköisenä keittiön ovensuuhun.

- Ai sä meinaat lähteä lenkille? Ilkka totesi.
- Oon luvannut Mirjamille. En viihtä perua, Paula sanoi.
- Me sit sovittiin, että asiasta ei vielä puhuta, Ilkka sanoi.
- No, en tietenkään puhu.

- Aattelin, vaan että ootte niin hyviä kavereita, niin sä et malta olla kertomatta, Ilkka jatkoi.
- Haloo. Se on sun ja mun asia. En minä halua antaa aihetta juoruiluun. Meidän pitää miettiä, miten me elämä järjestetään.

Samassa ovikello soi. Paula meni avaamaan. Mirjami tuli eteiseen reippaan ja hyväntuulisen oloisena.

- Huomentapäivää. Joko oot valmis? Mirjami kysyi.
- Joo. Ihan kohta. Pitäs varmaan löytää pipo? Sulla on hanskatin. Onko siellä kylmä?
- Moikka. Mä taidan painua tirsoille saman tien, Ilkka vastasi Mirjamille haukotellen ja lähti olohuoneeseen.
- Ei siellä nyt niin kylmä, mutta aika koleaa. Onneksi ei sada enää.
- Tämä pipo saa nyt kelvata. Oho, mulla onkin hanskat täällä takin taskussa valmiina. Nyt mennään, Paula sanoi.

Naiset astuivat ulos ja lähtivät askeltamaan ripeää vauhtia. Ilmassa oli syksyn kosteutta. Heidän piti väistellä lätäköitä kävellessään.

- Sä oot vähä väsyneen näkönen. Eikö tullut uni? Mirjami kysyi melkein heti.
- Nukuin, joo, huonosti. Sade paukutti kattoa. En tiedä.
- Semmosta se joskus on, että ku sais nukkua, niin ei tuu uni ja kun pitäs herätä, niin haluais vaan nukkua, Paula vastasi.
- Rankasti tuli vettä. Mä nukuin silti kuin tukki. Mitään en tienny sateesta tai edes Petrin kuorsaamisesta, jos se nyt kuorsas. Kyllä se yleensä kuorsaa.
- Jos Ilkka kuorsais, niin mä en vois nukkua edes samassa huoneessa. Mä olen jotenkin niin herkkä äänille. Siis silloin ku pitäs nukkua. Ei mua muuten meteli heti hermostuta.

- Onneksi olkoon, ku ei tarvitse asua raksatyömaan vieressä. On kuule meteliä riittänyt. Eihän ne nyt yöaikaan rymyä, mutta aloittavat joka aamu seiskalta. Ei siinä vuorotyöläisenä pystyis nukkumaan sun herkkyyksillä. No hei, eikö sulla alkanut nyt syysloma? Mirjami kysyi.
- Joo, alkoihan se. Koko viikko lomaa. Ilkalla kans, Paula sanoi.
- No mitäs meinaatte tehdä? Ette nyt sitte lähe reisuun?
- Ei oo mitään matkaa varattu. En minä tiedä. Ainahan sitä jotain hommaa kotona on. Koko syksyn ollut niin kauheesti kaikkea, että ei ole oikein jaksanut suunnitella mitään.
- Mä en kyllä kotinurkissa kyykkis, jos ois lomaa. Tai no, ei mulla kyllä ois rahaa reissatakaan. Voi, että ku joskus voittais lotosta, niin mä kyllä häipyisin näistä maisemista. Töihin päin en pyllistäiskään.
- En mä ole tiennyt, että sä et tykkää sun työstä, Paula ihmetteli.
- No, joo. Kyllä mä tavallaan tykkäänkin, mutta jos ei olis rahasta kiinni, niin en kävis töissä. Oishan sitä nyt muutakin tekemistä. Aattele ny, Mirjami sanoi.
- Semmonen vois olla kiva työpaikka, jossa tulis aina suora palaute, miten on mennyt. Niinkö taiteilijoilla tai urheilijoilla, että kun sä teet hyvin, niin kansa hurraa ja jos menee huonosti, niin sit se kans sanotaan.
- No, en nyt tiedä. Se vois olla aika raskasta. Tietäähän sen ite muutenkin, miten meni, Mirjami sanoi.
- Joo, joo. Tietää, mutta oishan jotenkin motivoivaa.
- Sinäkin siellä mittaisit verenpaineen tai ottaisit labranäytteen, niin koko potilashuoneen porukka antais hurjat taputukset ja sit saisit encoren, Paula nauroi.
- No justa. Aivan. Ja sitten vielä aamukierrolla oleva lää-

- käri tulis ja taputtais olalle ja muut vuorossa olevat työkaverit tulis ja halais.
- Lottoatko sä? Paula kysyi.
 - En tai joskus, mutta saa sitä silti haaveilla, Mirjami nau-rahti.
 - Suomessa on yks tyyppi, joka on voittanut kaksi kertaa. Ensin omalla rivillä ja toisen kerran porukassa, Paula sanoi.
 - Se on kyllä tajuttoman epäreilua! Otetaanko pikku-spurtti? Mirjami kysyi.
 - No ihan pieni. Pitkään en jaksa juosta.

Naiset vaihtoivat kävelyn kevyeen hölkkään, jonka aikana kumpikaan ei puhunut mitään. He juoksivat puolisen kilometriä ennen kuin vaihtoivat takaisin kävelyvauhtiin.

- Mitäs teille muuta kuuluu? Mirjami kysyi.
- Mitäs meille. Ei mitään mainittavaa.

Paula yritti tavoitella ääneensä vakuuttavuutta. Mirjami ei huomannut, että Paula ei ollut vilpitön, vaan jatkoi kertomalla, miten töissä oli taas raskasta, kun työkaverit sairastelivat ja sijaisia ei saanut palkata. Mirjami kertoi myös sisarestaan, joka oli palaamassa Suomeen asuttuaan pitkään Englannissa.

- Niin, tuleeko Marianne sitten ilman Aaronia? Onko ne eronnut?
- On niillä joku kriisi ainakin menossa En minä tiedä. Marianne on vain laitellut tekstareita. Ei niissä paljon ruodita ihmissuhteita. Kysyi vaan, että tarkeneeko meidän kotitalossa, jos hän tulis sinne Emman kanssa vähäksi aikaa.
- No sepä ikävää. Niin siis se, jos ne on eroamassa.
- On se. Kaikki eroaa nykyään. Komeat häät ja sit ero parissa vuodessa ja taas uusi kierros, Paula sanoi.

Jääkaapinsulattaja ja muita kertomuksia on novellikokoelma. Kirja kertoo ihmisistä, jotka ovat jokaista lähellä. Lukija vaihtaa maisemaa kirjan henkilöiden mukana pohjoisesta etelään ja idästä länteen. Tarinoiden ihmiset kaipaavat muutosta elämäänsä, joutuvat yllättäviin tilanteisiin ja tekevät ratkaisuja. Olisiko pitänyt opetella hiihtämään? Mitä tehdä, kun hotellihuoneessa on ylimääräinen vieras? Miksi joskus on tehtävä kompromisseja? Onko äiti aina oikeassa? Ja kuka sulattaa jääkaapin?

Ulla-Mari Kivi on Ylivieskassa asuva Alavieskan kirjastotoimenjohtaja. Hän on koulutukseltaan filosofian maisteri. Esikoisteos Kahvinkeittäjä ja muita kertomuksia ilmestyi vuonna 2016. Hänen aiempia novellejaan ja satu on julkaistu antologioissa. Hän on kirjoittanut myös pari näytelmää ja toiminut sanomalehden kolumnistina.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi